

Georg Trakl

MELANCHOLIE VEČERA

Les, který zahynuv se rozkládá —
kol něho stíny jsou jak ohrada.
Zvěř chvějíc se jde z úkrytů,
co potok smýká se jen potichu

a smáčí kaprad', staré balvany
a v listech třpytí se jak stříbrný.
Zas z černých jícnu slyšeti ho jest.
Již planou snad i jiskry hvězd.

V tmě niva zdá se beztvářá,
ves, bažina i jezera,
cos šálí tě jak plameny.
Lesk po cestách se mihá studený.

Lze vytušiti pohyb v nebesích,
voj ptáků divokých se snuje v jih,
v kraj jiný, krásný jako zahrada.
Šum rákosin se zdvihá, upadá.

ZIMNÍ SOUMRAK

Maxovi von Esterlemu

Černé nebe kovové se klene.
Křížem rudý víchr žene
večer vrány, vzteklé hlady,
nad zsinálé nad zahrady.

V mracích zmrzá paprsk bílý;
z Satanových kleteb rozkroužily
let svůj ony černé vědmy,
zřicují se v počtu sedmi.

V shnilině, jež plna mdloubně sladké rosy,
zobáky jich nehlesnouce kosí.
Domy z němé blízkosti nás děsí.
Plna světél divadla jsou, plesy.

Chrám, mosty, nemocnice
v šerosvitu mají hrůzy líce.
Mnohé prostěradlo krví poskvrněné,
plachtou na průplavu vítr žene.

RONDEL

Rozteklo se zlato dnů,
modré, hnědé barvy večera:
mrtva sladkých fléten pastýřských jest hra,
modré, hnědé barvy večera,
rozteklo se zlato dnů.

V JESENI

Slunečnice u plotu jsou rozsvíceny,
choť tiše sedí v záři sluneční.
V poli zpívající lopotí se ženy,
zvonů klášterních hlas k tomu zní.

Ptáci vyprávějí dálnou báji,
zvonů klášterních hlas k tomu zní.
Z dvorce sladké tóny houslí doléhají.
Šlapou dneska hnědé víno letošní.

Člověk milé, radostné má chvíle.
Šlapou dneska hnědé víno letošní.
Dokořán jsou jizby umrlčí, a mile
barvami je krásší světlo sluneční.

MELANCHOLIE

Stíny modravé. Vy temné zornice,
jež tu jdouce, upíráte na mne pohled dlouhý.
Kytar zvuky jeseň provázejí přesladce
v sadě, rozpuštěny v hnědé louhy.
Smrti vážnou zachmuřelost chystají
ruce nymfy, z rudých prsů žízeň hasí
rtové zpráchnivělí, v černých louzích smýkají
slunce-jinocha se vlhké, kadeřavé vlasy.

ODPOLEDNI NAŠEPTÁNO

Slunce v podzimních dnech bledne,
s větví padá plodů nach;
pokoj v modrých prostorách.
Dlouhé, dlouhé odpoledne.

Cínká umíráček kovový;
bílé zvíře unaveno klesá,
hnědých dívek drsné písně z lesa
nezní, zaváty jsou v listoví.

O barvách si dumá Boží čelo,
cítí měkká křídla šílenství.
Stínové se otáčejí na kopci,
hnutí černě kolo je jejich ověncílo.

Soumrak plný pokoje a vína;
kytary se roztékají truchlivé.
Navracíš se k milé lampě své,
jak když duše v snách se rozpomíná.

D Ě T S T V Í

Pln plodů černý bez; tiše přebývalo dětství
v modré sluji. O zaniklé stezce,
kde nyní hnědava svíští planá tráva,
dumá pokojné větvoví; šumot listů

týž jest, zní-li modrá voda v skále.
Líbezný je nářek kosův. Pastvec
bez hlesu jde za sluncem, jež s podzimního pahorku se kotálí.

Modrý okamžik již není než duši.
Na okraji lesa zjevuje se plachá zvěř, a pokojny
na dně odpočívají staré zvony a temné dvorce.

Nábožněji znáš smysl tmavých let,
chládek a jeseň v osamělých jizbách;
a v svaté modři se rozléhají zářící kročeje.

Tiše drnká otevřené okno; v slzy
dojímá pohled na zřícený hřbitov na pahorku,
vzpomínka vyprávěných legend; ale občas rozzáří se duše,
pomní-li radostných lidí, temně zlatých dní jara.

Z I M N Í V E Č E R

Zříš-li v okně sněhu chvění,
klekání se rozčeří,
mnozí jdou již k večerí,
pořádek jest po stavení.

Leckdo, unaviv se za dne,
temnou stezkou najde vrata.
Milostí strom pln je zlata,
květů z země šfávy chladné.

Tiše vchází putující;
bolest v kámen mění práh.
Zazáří v tom úběl, nach,
chléb a víno ve světnici.

Podzimní duše

Pokřik lovců, krev a psi;
kříž kraluje hnědým stráním,
rybník tiše slepne za ním,
jestřáb břeskně halasí.

Za strništěm stezka v tmě
a tam teskní ticho soví;
čisté nebe ve větvoví;
potok teče malátně.

Zvěř a ryby zastře šláf.
Modrá duše, dálky siné
urvaly nám milé, jiné.
Večer střídá smysl, tvář.

Chléb a víno života,
ve tvé dlaně, Bože tichý,
vkládá člověk smrt, své hřichy,
rudé viny, trýzní sta.

Zasmušilost

Světabol odpolednem nese strach.
Chýše se řítí zhnědlou zahrádkou.
Světélka na spáleném hnoji žhnou,
dva spáči domů kráčí v mlžných snách.

Na suché louce dítě skotačí,
hraje si, v černých očích divný lesk.
V houštinách stéká zlato, žal a stesk.
Ve větru starý muž se otáčí.

Večer se znovu stávám kořistí,
můj bídný osud Saturn ovládá.
Pes couvá za strom, strach jej opřádá,
v černi se kývá nebe bez listí.

Potokem rybky rychle proklouzly
v místech, kde leží mrtvý kamarád;
pohládí jeho ruku, tělo, šat.
V pokojích světlo stíny vykouzlí.

Klid a mlčení

Pastýři pohřbili slunce v holém lese.
V žíněné síti
vytáhl rybář měsíc z mrznoucí tůně.

V modrém křišťálu
přebývá bledý člověk, tvář opřenou o své hvězdy;
anebo sklání hlavu v purpurovém spánku.

Stále však dojímá černý let ptáků
přihlížejícího, svatost modrých květů,
blízké ticho myslí cosi zapomenutého, vyhaslé anděly.

Znovu se čelo stmívá v měsíčním kamení;
zářivý jinoch
sestra se zjevuje v podzimu a v černém trouchnivění.

Oněmělým

Ó, to šilenství velkého města, když večer
u černé zdi zírají stromy zmrzačené,
ze stříbrné masky hledí duch zla;
světlo magnetickým bičem vyhání kamennou noc.
Ó, vy večerních zvonů tóny propadlé.

Děvka, jež v ledové hrůze rodí mrtvé dítě.
Zuřivě boží hněv šlehá čelo posedlého,
purpurová nákaza, zelené oči, jež rozbíjí hlad.
Ó, to úděsné chechtání zlata.

V jeskyni temné však tiše krvácí němější lidství,
z tvrdých kovů přetavuje spásonosnou hlavu.